

EEN KAARTJE.

DOOR

MR. W. G. F. A. VAN SORGEN.

'n Gure Novemberavond, wind en sneeuw.

Hu! . . . In de schatting van Mejuffrouw Elisabeth Maria de Breul, alleen in haar halfduistere, ongezellige, voor haar alleen veel te groote achterkamer gezeten, was die wind een ware boeman; een verschrikker, die in den schoorsteen blies, waarom de juffrouw al voorlang het laatste sprankje vuur uit den ouderwetschen haard had verwijderd; een kwelduivel, gierend om het oude familiehuis, en die balken en binten deed kraken, ja de juffrouw zelve, zooals zij het noemde, schudden op haar stoel. Huiverend had ze haar ouden omslagdoek omgedaan; bij het twijfelachtig licht der oude carcellamp geleet haar schaduw, zij wist zelve niet wat: die lange spichtige figuur met den neus vooruit, die zich zoo scherp tegen het behangsel afteekende, met dien bril voor de oogen, en die ingevallen kin. Het was of ze door haar magerheid een geraamte leek. Langzaam en spookachtig gleed ze voort onder een nieuwen windvlaag: de kamer uit, de groote gang door, naar de keuken, die wel een kerk leek, en waar ze de eenige dienstbode door haar onhoorbaar binnenkomen een rilling op 't lijf joeg. Ze beval ook dáár 't vuur te dooven bij zulk een orkaan! Zij liep vervolgens het gansche huis door: zonder licht, op den tast, om te weten of alles wel behoorlijk gesloten was, terwijl boven die wind nog akeliger scheen. Beneden gekomen, zette ze zich weer op haar plaats neder, vlak in den tocht als de deur opening. Daar had zij als kind gezeten; die plaats was haar aangewezen omdat ze de jongste was, en uit gewoonte had zij die altijd behouden. Het afgewasschen theegoed stond voor haar; ze zat op den ouderwetschen stoel recht als een kaars bij de ouderwetsche tafel, midden in die ouderwetsche omgeving, die haren ouders vóór haar had gediend; en 't was of op de vleugelen van dien loeienden wind allerlei oude herinneringen tot haar kwamen. In dit huis was ze jong geweest: alles was er toen even gezellig en vroolijk: alle kamers waren in gebruik: de groote nu dorre tuin was een lusthof: haar ouders en al haar broers en zusters waren nog in leven . . . de onbarmhartige wind deed op eens al die herinneringen vervliegen: hoe geheel anders was alles nu! . . . van dat groote gezin was nog slechts haar broer over, dien ze zelden zag . . . alleen dit huis was hetzelfde gebleven, en zij had het nooit verlaten. Bij den dood harer ouders had ze gevreesd dat haar broer er zijn aanspraak op zou doen gelden, maar dat gevaar was afgewend. Hij had een ander, moderner deel van de stad opgezocht, en daar wat zij noemde „een paleis” gebouwd. Háár is elk plekje in dit ouderlijk huis lief: de kamer waar haar vader en haar moeder kort na